

Stefan Mizera

Sprawozdanie z posiedzenia Naczelnej Rady Adwokackiej w dniu 15 czerwca 1985 r. w Warszawie

Palestra 29/9(333), 82-83

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

- nów izb adwokackich i organów adwokatury, zobowiązuje okręgowe rady adwokackie do zwoływania zgromadzeń z zachowaniem terminu ustalonego w tym przepisie.
2. Naczelna Rada Adwokacka zobowiązuje Prezydium NRA do wyjaśnienia przyczyn przekroczenia terminu, o którym mowa w pkt 1 niniejszej uchwały, w tych izbach adwokackich, w których do chwili obecnej nie odbyły się zgromadzenia.
 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem 15 czerwca 1985 r.

B. SPRAWOZDANIE Z POSIEDZENIA NACZELNEJ RADY ADWOKACKIEJ W DNIU 15 CZERWCA 1985 R. W WARSZAWIE

W dniu 15 czerwca 1985 r. odbyło się w siedzibie ORA w Warszawie IX w bieżącej kadencji posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej, na którym przyjęto następujący porządek obrad:

1. Sprawa organizacyjna: podjęcie uchwały co do skutków prawnych głosowania na posiedzeniu Naczelnej Rady Adwokackiej w dniu 14 kwietnia br. w sprawie powierzenia funkcji Prezesa NRA.
2. Wprowadzenie na temat bieżących spraw adwokatury.
3. Stanowisko Wyższej Komisji Rewizyjnej w sprawie wniosku adw. Karola Głogowskiego o zwołanie Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Adwokatury.
4. Plan rozmieszczenia zespołów adwokackich i adwokatów członków zespołów adwokackich w latach 1985—1986 oraz plan rozmieszczenia aplikantów adwokackich w roku 1986.
5. Zasady i dyscyplina wpisów na listę adwokatów.
6. Zagadnienia odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokatów:
 - a) informacja Rzecznika Dyscyplinarnego NRA,
 - b) informacja Prezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.
7. Zmiany w składzie osobowym Centralnego Zespołu Wizytatorów.
8. Uchwała w sprawie podziału byłego Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej.
9. Sprawy różne.
10. Przyjęcie protokołu z poprzedniego posiedzenia (VIII) NRA.

W obradach posiedzenia NRA wzięli udział zaproszeni goście w osobach:
— kierownika Wydziału Społeczno-Prawnego KC PZPR dra Wiktora Grzelca,
— kierownika Polityki Społecznej i Kulturalnej CK SD Małgorzaty Bednarowicz,
— Ministra Sprawiedliwości dra Lecha Domerackiego,
— Z-cy Prokuratora Generalnego PRL gen. Józefa Szewczyka,
— prezesa Zrzeszenia Prawników Polskich adw. dra Zdzisława Czeszejko-Sochackiego, posła na Sejm,
— wicedyrektora Biura Prawnego Kancelarii Rady Państwa adw. Jerzego Kaczorka,
— dyrektora Biura d/s Adwokatury i Radców Prawnych w Ministerstwie Sprawiedliwości Jerzego Kielbowicza.

Na wstępie posiedzenia została rozstrzygnięta sprawa powierzenia funkcji prezesa NRA, a mianowicie wysłuchano oświadczenia przewodniczącego Komisji skrutacyjnej wybranej na VIII posiedzeniu NRA, w celu ustalenia wyników głosowania w sprawie powierzenia funkcji prezesa NRA. Z oświadczenia przewodniczącego tej Komisji, składana dra Wiesława Grzegorzcyka wynikało, że w świetle przeprowadzonego na VIII posiedzeniu głosowania Naczelna Rada Adwokacka po-

wierzyła obowiązki prezesa NRA adw. drowi Kazimierzowi Łojewskiemu. Adw. dr W. Grzegorzczak poinformował zebranych o przysłanym przed dzisiejszym posiedzeniem piśmie wiceprezesa adw. Jerzego Biejata, w którym rezygnuje on z kandydowania na objęcie funkcji p.o. prezesa NRA.

Następnie p.o. prezesa NRA adw. dr Kazimierz Łojewski przedstawił przygotowane na piśmie „Wystąpienie”, którego tekst zamieszcza się niżej. Nad tym „Wystąpieniem” rozwinęła się dyskusja, w której wzięli udział członkowie NRA adw. adw.: dr Jerzy Sieklucki, Karol Głogowski, prof. dr Kazimierz Buchała, Mirosław Olczyk, dr Roman Łyczywek i Witold Knoppek.

Zabrał również głos Minister Sprawiedliwości dr Lech Domeracki, który zajął stanowisko wobec szeregu aktualnych problemów adwokatury.

Następnie prezes Wyższej Komisji Rewizyjnej adw. Franciszek Sadurski przedstawił protokolarnie zanotowane negatywne stanowisko Komisji w sprawie wniosku zawartego w liście adw. Karola Głogowskiego, członka Naczelnej Rady Adwokackiej, o zwołanie Nadzwyczajnego Zjazdu Adwokatury.

Przyjęto uchwały NRA co do pkt 4, 7, 8 porządku obrad, co do wniosku zgłoszonego przez adw. prof. dra K. Buchałę (uchwała nr 5/IX) oraz co do wniosku adw. K. Głogowskiego (uchwała nr 6/IX), których treść wyżej podano.

Na koniec posiedzenia przyjęto protokół z poprzedniego (VIII) posiedzenia Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 14 kwietnia 1985 r. (przy 2 głosach wstrzymujących się).

*adw. Stefan Mizera
Waldemar Jeliński*

WYSTĄPIENIE PREZESA NRA ADW. DRA KAZIMIERZA ŁOJEWSKIEGO NA POSIEDZENIU PLENARNYM NACZELNEJ RADY ADWOKACKIEJ W DNIU 15 CZERWCA 1985 R.

W kwietniu i maju 1985 r. w adwokaturze, a ściślej — w jej samorządzie oraz w naczelnym organie, tj. Naczelnej Radzie Adwokackiej, zachodziły głębokie przemiany natury organizacyjnej, prawnej oraz ideologicznej. Już od dłuższego czasu dokonywała się krystalizacja pojęć na temat miejsca adwokatury w systemie prawnym PRL oraz co do roli samorządu jako struktury zarządzania adwokaturą. Miejsce adwokatury w systemie prawnym naszego kraju jest określone przede wszystkim treścią art. 1 p. o a. Przepis ten nasuwał i nasuwa w dalszym ciągu istotne wątpliwości ze względu na nowość zawartych w nim rozwiązań oraz związaną z tym trudność w znalezieniu adekwatnej dyrektywy jego wykładni. Nie budzi oczywiście wątpliwości określenie, że adwokatura jest powołana do udzielania pomocy prawnej, albowiem jest to ustalona tradycją i praktyką sfera usług profesjonalnych. Trudności powstają na tle wykładni określenia powołania adwokatury jako organu współdziałającego w ochronie praw i wolności obywatelskich oraz w kształtowaniu i stosowaniu prawa.

Pierwsze sygnały oficjalnej wykładni tego przepisu są zawarte w uzasadnieniu wyroków Sądu Najwyższego z września ub. r., uchylających regulaminy zjazdowe w ściśle określonych częściach oraz powziętą na Zjeździe tzw. główną uchwałę Nr 7. Wykładnia ta sprowadza się do tezy, że przepis art. 1 nie może stanowić samodzielnej podstawy do działalności uchwalodawczej organów adwokatury, a co za tym